

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

2 червня 2011 року № 20 (392)

ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК СТАРШИНАМ АРМІЇ УНР

28 травня в Оболонському районі відкрили пам'ятник "Старшинам Армії УНР – уродженцям Києва". Він став першим монументом у столиці, присвяченим воїнам Армії Української Народної Республіки.

Пам'ятник постав як збільшена копія ордена "Хрест Симона Петлюри" – нагорода, затверджена 1932 року урядом УНР у вигнанні. Право на відзнаку мав "кожен вояк Армії УНР та повстанських відділів, який брав участь у збройній боротьбі за визволення України".

Пам'ятник розташований у мальовничому місці – над берегом озера Опечень, неподалік метро "Оболонь".

Більш ніж двометровий хрест установлений на постаменті, на якому з чотирьох сторін світу закріплені меморіальні дошки з іменами 34 старшин Армії УНР та Української Держави, які були уродженцями Києва (їхні імена вдалося встановити історикам).

Монумент, розташований на подвір'ї Храму Ікони Божої Матері "Неопалима купина", був зведений на кошти громади храму та за сприяння благодійної ініціативи "Героїка" та Спілки української молоді.

Панахиду за полеглими воїнами Армії УНР відправив настоятель храму о.Віктор Мілейко. Мітинг відкрив громадський активіст Павло Подобед. Він розповів біографії багатьох старшин Армії УНР, імена яких викарбувані на пам'ятнику. Від імені Всеукраїнського об'єднання ветеранів виступив Олесь Гриб.

На честь воїнів Армії УНР співав церковний хор парафії "Неопалима купина", хор "Гомін", виступили бандурист Ярослав Джусь та кобзар Тарас Компаніченко зі стрілецькими піснями.

Власна інформація

ОФІЦІЙНО

В ОБОРОНІ ЗАКОНУ

Заява Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів глибоко стурбований тим, що в Україні дедалі більше зростає міжконфесійна напруга. Це зумовлено передусім безвідповідальною позицією теперішньої влади, яка постійно надає преференції одній православній конфесії, а саме Українській православній церкві Московського патріархату.

Кричущим фактом цього стало лобіювання на рівні Київської міської ради, а також Кабінету Міністрів України передачі УПЦ МП кількох українських святинь. Лише кілька місяців минуло з того часу, як громадськість та науковці боронили від зазіхань московських церковників Софію Київську, а сьогодні вимушені захищати від непомірних апетитів УПЦ МП залишки святої для всіх українців Десятинної церкви.

Конфлікт навколо забудови розкопок Десятинної церкви триває вже не один рік. Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів кілька років поспіль бореться із незаконним встановленням каплиці УПЦ МП на території Державного історико-архітектурного заповідника "Стародавній Київ".

Закінчення на 2-й стор.

Марія БАЗЕЛЮК

МОМЕНТ ІСТИНИ

ДЕСЯТИННА ЦЕРКВА.

УКРАЇНСЬКА СВЯТИНЯ, на яку зазіхають "московські люди"

У Києві відбулася чергова атака на нашу ідентичність. У ніч з 25 на 26 травня "десант" Московського патріархату зробив спробу захопити Десятинну церкву, історичну пам'ятку десятого століття. Акція вандалізму відбувалася біля фундаменту Десятинної церкви, що на території Державного історико-архітектурного заповідника "Стародавній Київ". Під покровом ночі сюди прибуло шість вантажівок із будівельними вагончиками, які тут же почав розвантажувати кран, що, схоже, стояв напоготові.

Спроба пильних киян, які вже давно махнули рукою на владу і намагаються власними силами захистити місто та його святині від вакханалії варварів, з'ясувати хто і на якій підставі тут господарює, наштовхнулася на брутальну реакцію "прибульців". Люди викликали міліцію, але й вона нічого не добилася, тож її наряд просто виконував роль статиста, по суті, охоронюючи наїзників. Більше того, міліція не втручалася, навіть коли один із "вантажників" напав з кулаками на чоловіка, який хотів сфотографувати підозріле дійство. Не вплинуло на них і втручання народного депутата Святослава Олійника, який прибув на місце події й намагався зупинити свавілля. За його словами, з дерев'яного зрубу, встановленого біля фундаменту Десятинної церкви, вийшов батюшка і на питання, що відбувається, у хамській манері відповів, що вагончики завезли для початку будівництва Десятинної церкви.

На ранок засоби масової інформації поширили повідомлення Святослава Олійника про перебіг "нічної атаки", тож на місце події прибули громадські активісти, археологи, депутат Київради Олександр Бригинець, журналісти. На їхній подив, із каплиці, незаконно встановленої Московським патріархатом ще за президентства Ющенка, вийшли двоє батюшок і попрямували до воріт огорожі, за якою розпочиналися археологічні розкопки. Вони заходилися відмикати ключем замок, який археологи поставили ще 2005 року. В Інституті археології, куди зателефонував О.Бригинець, запевнили, що там ніхто й ніколи не передавав ключ Московському патріархату. Яким чином батюшки роздобули його копію, з'ясувати не вдалося, оскільки люди в рясах відповідали загадково, вони, мовляв, діють "по закону Божьему", і взагалі "в апостола Петра тоже был ключ от рая".

Щоправда, московські батюшки вже давно створили на українській землі для себе "рай", як вони його розуміють. Вседозволеність, нахабство, агресивність, неуцтво, гріховність... Про скромність чи аскетизм у МП, схоже, й не чули.Та й не здійснення ж насправді духовної місії вимагає від них їхній зверхник Кіріл Гундяєв, а потопту наших душ, наруги над українством, що й робиться – "во імя руского міра". Приміром, коли в суботу кияни проводили акцію протесту проти забудови фундаменту церкви Богородиці (Десятинної), "московські люди" намагалися її зірвати спочатку калатанням дзвонів, а потім – кулаками, брутально лаялися, розмовляли на "фені". Та що б не робили ці люди, жодної відповідальності вони не несуть, оскільки Московський патріархат, за потурання владоможців, відверто ігнорує українські закони, щоправда, вимагаючи для себе статус юридичної особи, очевидно, щоб розширити свій бізнес, якого й так не цурається московський клір в Україні.

Закінчення на 2-й стор.

В ОБОРОНІ ЗАКОНУ

Заява Конгресу Українських Націоналістів

Закінчення. Початок на 1-й стор.

За цей час організація надіслала звернення до Президента, Верховної Ради, Генеральної Прокуратури, Київської міської держадміністрації, Служби Безпеки України щодо самовільного захоплення УПЦ МП ділянки на території музею. У відповідь неодноразово органи влади повідомляли про незаконність спорудження культової споруди на цьому місці, проте далі констатації факту чомусь справа не йде.

Так, ще 2006 року Головне управління з питань внутрішньої політики КМДА у листі №051-1175, адресованому настоятелю релігійної громади УПЦ МП храму Різдва Пресвятої Богородиці Архімандриту Гедеону (Харону), повідомляє, що "розміщення навіть тимчасових культових споруд будь-якої релігійної організації на земельній ділянці біля залишків фундаменту Десятинної церкви є неможливим".

Згодом наш запит до Президента України Віктора Ющенка щодо незаконності встановлення каплиці УПЦ МП було надіслано до Генпрокуратури, яка в свою чергу дала відповідь тодішньому Главі Секретаріату Президента України Віктору Балозі. У листі йдеться, що "проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки для будівництва вказаного об'єкта у Головному управлінні земельних ресурсів не зареєстровано. Дозвіл на виконання будівельних робіт Управлінням Державного архітектурно-будівельного контролю не видавався". Далі повідомляється, що "за результатами перевірки Головним управлінням контролю за благоустроєм м. Києва порушено провадження про адміністративне правопорушення за статтею 152 КУпАП та внесено припис з вимогою демонтажу споруди".

За час боротьби Конгрес накопичив чималий масив документів, які підтверджують незаконність встановлення каплиці УПЦ МП біля фундаменту Десятинної церкви. Проте неймовірним чином каплиця й надалі функціонує. Тож виходить, що УПЦ МП українським законам не підпорядковується.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Президента України Віктора Януковича, як гаранта дотримання Конституції та законів України, стати вище власних релігійних уподобань і примусити Українську православну церкву Московського патріархату дотримуватись законів України.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

 МОМЕНТ ІСТИНИ

ДЕСЯТИННА ЦЕРКВА. УКРАЇНСЬКА СВЯТИНЯ,

на яку зазіхають "московські люди"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Влада ж, і не лише нинішня, або пасує перед нахабством УПЦ МП, або відверто підтримує "витівки" її попів. Хоча за кількістю злочинів, як от руйнування пам'яток історії та архітектури, створення загроз нашій національній безпеці, ця, з дозволу сказати, церква вже давно мала б бути оголошеною в Україні поза законом. І якщо сьогодні вдалося запобігти захопленню плацдарму для незаконного будівництва й захистити українську культурну та історичну спадщину від злочинних дій Московського патріархату, то це сталося завдяки непохитній позиції патріотичної громадськості столиці, та аж ніяк не влади – ні державної, ні міської. На кволе повідомлення спромоглася Державна служба з питань національної культурної спадщини при Міністерстві культури й туризму, яке начебто не надавало дозволів на будівництво на території Десятинної церкви: "Єдине погодження, яке видало Міністерство культури України (...), стосувалося надання дозволу на проведення археологічних досліджень на місці фундаментів Десятинної церкви".

Нагадаємо, що українське та міжнародне законодавство – Міжнародна хартія з консервації й реставрації пам'яток і визначних місць, Хартія з охорони та використання археологічної спадщини, Європейська конвенція з охорони археологічної спадщини та Конвенція ЮНЕСКО про захист світової культурної та природної спадщини, які підписала Україна, – передбачають пряму заборону здійснювати будь-яке будівництво на території автентичних історичних пам'яток. От тільки чи враховували такі законодавчі "нюанси" в КМДА при підбитті нею ж оголошеного конкурсу, який мав вирішити долю місця, на якому колись стояла Десятинна церква... Навряд чи. Хоча умови конкурсу й не передбачали викликів українському та міжнародному законодавству в царині охорони культурної спадщини, а навпаки – передбачали консервацію та сучасну музеєфікацію автентичних залишків і слідів церкви Богородиці (Десятинної), створення архітектурного ансамблю з інфраструктурою музейного комплексу, забезпечення умов для відкритого екскурсійного відвідування всього комплексу пам'яток історико-культурної спадщини тощо.

Проте фінал конкурсу приголомшив несподіванкою, бо мав аж двох переможців, до того ж – діаметрально протилежних за філософією проекту. Спочатку начебто був один переможець – проект, який передбачає музеєфікувати місце Десятинної церкви, накрити її фундамент склом і забути про будь-яке будівництво на цій "меморіальній" території (автор проекту Андрій Миргородський пропонував збудувати невеличку капличку поблизу Пейзажної алеї). Однак втрутилася невідома темна сила, яка так вплинула на сіру речовину членів журі, що вони раптом виявили ще одного "переможця", проект якого повністю ігнорує і наші закони, й міжнародне законодавство, й умови самого конкурсу. Зате він передбачає будівництво на фундаменті Десятинної церкви величезного середньовічного храму, що перекреслює саму назву конкурсу – "консервація та музеєфікація території" та можливість проведення наукових робіт на місці археологічної пам'ятки.

Автор проекту, як неважко здогадатися, вигулькнув із надр Московського патріархату. Працівниця Києво-Печерської Лаври Ольга Кругляк начебто і є його розробницею. Виникає цілком логічне запитання до КМДА: на якій підставі було допущено до участі в конкурсі проект, який апріорі не відповідає ні умовам конкурсу, ні законам, ні просто здоровому глузду... Думка фахівців, учених мала б усе-таки більше важити для столичної мерії, ніж маніакальні прожекти УПЦ МП. А тим часом на необхідності термінової музеєфікації території наголошує один із археологів, який впродовж тривалого часу працював на Десятинній. "Тут є стародавній фундамент, – каже Віталій Козюба. – Якщо його не накрити, то він буде знищений. Причому нищення відбувається щодня – через вивітрювання, сонце чи дощі. Ми частину фундаментів засипали, бо вони зникли б буквально за рік. Крім того, тут багато ділянок не досліджено через обмежене фінансування і наші фізичні та технічні можливості. Будувати тут щось нове – це дурниця. Загальновідомо, що ніхто не знає, як виглядала Десятинна церква".

Щоб усвідомити, чим є Десятинна церква для української (і світової!) історії, нагадаємо, коли і ким вона будувалася , як була зруйнована. Цей храм було споруджено за наказом Великого київського князя Володимира приблизно в 988-996 роках."Це була,– зазначає Ігор Сюндюков, – перша кам'яна церква часів Київської Русі-України, яка символізувала її культурне та політичне піднесення, безпосередньо пов'язане з прийняттям – саме в ті роки – християнства на давньоукраїнських землях, а також втілювала суверенітет і державну могутність Русі доби Володимира. Десятинна церква аж до спорудження Софійського собору була осердям громадського, релігійного та культурного життя киян – так тривало близько півстоліття. І, нарешті, саме під стінами Десятинної прагнули знайти прихисток тисячі мирних людей під час Батиєвої навали в грудні 1240 року – і стіни ці не витримали, завалились, поховавши під собою безліч народу..." Тож територія, де стояла Десятинна церква, свята для українців ще й тому, що вона – наш національний меморіал і поклик сумління.

Схоже, нині в КМДА сушать голови над тим, як зробити так, щоб і вовки були ситі, і вівці цілі. Страх не так перед "канонічною" церквою (яка, між іншим, появилася на світ через п'ять століть після того, як у Києві постала велична церква Богородиці), як перед її світським начальством... Тож надходять пропозиції і про проведення другого туру конкурсу, і про створення якогось спільного проекту, компілятиву з двох, що вийшли у фінал. І перша, і друга – апріорі абсурдні з причин, названих вище. Тим часом вихід дуже простий: проект Московського патріархату треба зняти з конкурсу, як такий, що порушує всі його умови та ігнорує закони.

"Це не є нормальним, – вважає президент Українського пен-клубу, філософ Євген Сверстюк, – коли на такому п'ятачку старого Києва хочуть робити нову Десятинну церкву – нову, не відбудовувати. І це за десять кроків від Андріївської церкви. Відбудували Михайлівський монастир. Це дуже добре. Тепер треба реставрувати Андріївську церкву. Але починати фактично політичного характеру прожекти на місці Десятинної церкви – недостойно. Я такої думки був і десять років тому, і тепер. Уважаю, що то не є ідея архітекторів, митців, то ідея політичних прожектантів. Громадськість повинна заявити, що це святе місце, – і боротися за це місце. А те, що вони (УПЦ МП) заявили, що претендують на це місце... Вони хочуть прокотнути весь світ, побудувати на кожному п'ятачку храми, але вони не здатні заповнити ці храми на десяту частину людьми і навіть на мільйонну частину – наповнити їх духом".

Марія БАЗЕЛЮК

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗАОХОЧЕННЯ ДО ЗЛОЧИНУ

або *Стріляти в народ дозволяється. Регіоналам*

Міліція не буде порушувати кримінальну справу проти Святослава Сопільняка, який дев'ятого травня у Львові стріляв по людях і поранив свободівця. Про таке дивовижне рішення львівських правоохоронних органів повідомляє прес-служба ВО "Свобода".

Нагадаємо, що С.Сопільняк заздалегідь підготувався до "бойових дій", прихопивши із собою на велелюдні заходи травматичний пістолет із забороненими набоями. З нього він стріляв і поранив помічника депутата Львівської міської ради Олега Ковпака. Кожному з нас за такий злочин "світило б" щонайменше п'ять років позбавлення волі. Кожному, та не "легіонерам" Партії регіонів, на яких, як бачимо, правосуддя не поширюється.

Цього року С.Сопільняк балотувався до Винниківської міськради під № 3 за списком Партії регіонів. Він – син полковника міліції Любомира Сопільняка, який нині є помічником начальника ГУ МВС України у Львівській області Богдана Щура. Очевидно, стріляти в народ С.Сопільняку дозволено на підставі партійної належності...

Крім цього, повідомляє прес-служба "Свободи", міліція також відмовила у порушенні кримінальної справи проти представника МВС, який дев'ятого травня тяжко поранив свободівця Володимира Василенка. Той отримав струск мозку та рвані рани голови. Та, схоже, на думку міліції, це ще не підстава для притягнення до відповідальності.

Водночас репресії проти львів'ян, які захищали честь рідного міста від червонопрапорної вакханалії, тривають. Так, наразі в СІЗО перебуває депутат Пустомитівської районної ради Степан Підкуймуха. А Личаківський суд Львова ухвалив рішення застосувати до свободівців Назарія Семчія та Олега Новоставського покарання у вигляді адміністративного арешту терміном відповідно на сім і десять діб.

Прокуратура Львівської області також перебуває в авангарді реставрації "совєтчини". Саме вона заборонила посягати на комуністичні символи, опротестувавши рішення Львівської міськради про заборону використовувати під час відзначення дня Перемоги радянської та нацистської символіки. Прокуратура зобов'язала привести ухвалу міськради у відповідність до Закону "Про увічнення перемоги у Великій вітчизняній війні 1941–1945 років".

Тим часом звільнення від відповідальності за скоєний злочин трактується як заохочення до нового злочину.

Ольга ДМИТРЕНКО

БОРІТЕСЯ – ПОБОРЕТЕ!

СИДИТЬ ЗА БІЛОРУСЬ

30 травня у столичному Будинку кіно відбулася презентація документального фільму білоруського режисера Ольги Миколайчик "Подорож безкінечною війною".

Миколай АВТУХОВИЧ

На презентацію цієї картини до Києва прибули творча група фільму на чолі з режисером, лідери підприємницького і афганського рухів, правозахисники Білорусі. У залі були присутні народні депутати України, представники українських партій та громадських організацій, журналісти. Вони отримали можливість переглянути ексклюзивну резонансну стрічку, яка сьогодні заборонена в Білорусі.

Фільм присвячений долі одного з лідерів білоруського спротиву Миколая Автуховича, учасника бойових дій в Афганістані, в минулому – успішного підприємця, одного з лідерів підприємницького руху Білорусі. У своєму рідному місті Вовковиськ він розпочав боротьбу із корупцією, за що й поплатився. Свого часу Автухович офіційно відмовився від ювілейної медалі до 20-річчя виведення радянських військ із Афганістану від білоруської влади у відповідь на позбавлення "афганців" державних пільг, став одним з ініціаторів створення альтернативного руху воїнів-афганців. Відтоді почався активний тиск на Миколая і його соратників.

Влада розправилась з його підприємством, повністю розорила бізнес. За межею бідності залишилися близькі Миколаю люди – його мати та дружина з донькою.

Автухович ось уже третій рік перебуває за гратами за сфабрикованою проти нього кримінальною справою за звинуваченням у "тероризмі".

Білоруський опозиціонер неодноразово оголошував тривалі голодування, протестуючи проти свого незаконного арешту. Ці акти самопожертви стали вимушеним кроком, щоб привернути увагу громадськості до проблем Білорусі.

За визначенням Міжнародної громадської організації "Freedom House", Миколай Автухович є одним з 15 найвідоміших політв'язнів світу.

"Він став заручником лукашенківської диктатури, захищаючи права не тільки білоруських підприємців, але і всіх білорусів. Потрібно пам'ятати про долю цієї мужньої людини, яка сидить за Білорусь", – сказав, представляючи фільм, голова Руху солідарності "Разом" В'ячеслав Сівчик.

Режисер фільму Ольга Миколайчик назвала Автуховича одним із тисяч підприємців, засуджених режимом Лукашенка: "Він, Лукашенко, боїться представників середнього класу, людей,

Ольга МИКОЛАЙЧИК

котрі вміють думати і діяти, які не бажають, аби простий чиновник витирав ноги об народ".

Основою фільму є резонансний політичний процес над Автуховичем та його соратниками, що відбувся у Верховному Суді Білорусі навесні 2010 року. Проблеми, що піднімаються авторами картини, актуальні для білорусів ще й тому, що після подій 19 грудня 2010 року різко зросла хвиля репресій і сьогодні у білоруських в'язницях перебувають десятки політв'язнів

Під час обговорення фільму народні депутати Андрій Парубій та Анатолій Матвієнко запропонували створити у Верховній Раді України групу підтримки демократії у Білорусі. Ідею підтримує Конгрес Українських Націоналістів. Про це заявив присутній на презентації Голова Конгресу Степан Брацюнь. Ділячись своїми враженнями від перегляду фільму, він наголосив, що картина дає можливість відчути реальну ситуацію щодо стану прав і свобод людини в Білорусі. Про це в Конгресі добре поінформовані, адже давно співпрацюють з білоруською опозицією. Важливо, щоб було розуміння цієї проблеми в українському суспільстві. "У нас схожі країни, схожі проблеми і якщо українці не чинитимуть спротиву проявам авторитаризму в Україні то невдовзі матимемо режим диктатури, в умовах якої сьогодні живуть білоруси",– підкреслив Степан Брацюнь.

Фільм можна переглянути на сайті http://vimeo.com/16795416

Богдан ЗАХАРЯК

Конгрес – в обороні Закону

Вчора під стінами Київської міської державної адміністрації столична організація КУН провела акцію протесту проти незаконних дій УПЦ МП біля руїн Десятинної церкви.

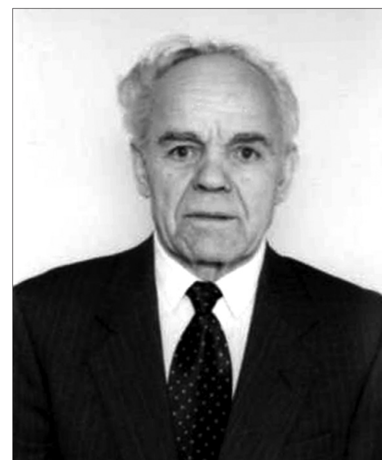
Націоналісти передали голові КМДА Олександрові Попову звернення.

"Ми вимагаємо від голови КМДА Олександра Попова навести нарешті лад та примусити УПЦ МП дотримуватись законів України та прибрати свою каплицю із історико-охоронної зони", – сказав голова КМО КУН Юрій Шепетюк.

ЮВІЛЕЙ

ХАЙ РОКИ ВАШ ПОРІГ ОБМИНУТЬ!

Сердечно вітаємо голову Мелітопольської РО КУН Михайла ТИМЧИНУ з 80-річчям від дня народження!

Михайло Тимчина народився четвертого червня 1931 року, в селі Смолин, Немирівського району Львівської області в багатодітній сім'ї.

Батько Федір і мати Катерина виростили семеро дітей – свідомих українців. Тато був на військовій службі ЗУНР у січових стрільцях. Коли об'єднались армії ЗУНР і УНР, батько виконував (1918-1920 роки) обов'язки ад'ютанта командувача берегової оборони армії УНР. З приходом більшовиків у Галичину його заарештували, а потім закатували у сибірських таборах. Михайло закінчив Смолинську неповну середню школу, потім – Львівську зооветшколу і отримав фах бджоляра. Після служби в армії навчався у вечірній СШ в м.Мелітополі. Згодом закінчив Мелітопольський технікум механізації і меліорації сільського господарства. Багато років займав інженерні і керівні посади в автотранспортному підприємстві Мелітополя. З 1974 року і до пенсії працював директором екскурсійного бюро м. Мелітополя.

З 1990 року включився в політичну боротьбу за Українську державу. Був одним із ініціаторів відродження Товариства "Просвіта" імені Т.Г.Шевченка, членом Правління Мелітопольського міськрайонного об'єднання "Просвіта". Досі є заступником голови ММР об'єднання "Просвіта".

Михайло Тимчина був одним із ініціаторів створення (1995 р.) партії – Конгрес Українських Націоналістів на Мелітопольщині. Довгий час був заступником голови Мелітопольської МО КУН. З 2003 року – голова Мелітопольської РО КУН, член обласного проводу КУН. Є активним членом Братства ОУН-УПА Запорізького краю.

З нагоди 80-ої річниці демократичні сили Мелітопільщини зичать Вам, шановний Михайле Федоровичу, в роботі зустріти 85-річницю життя.

Тож до роботи, друже Михайле, бо нема на світі другої України, немає другого Дніпра!

З роси і води Вам!

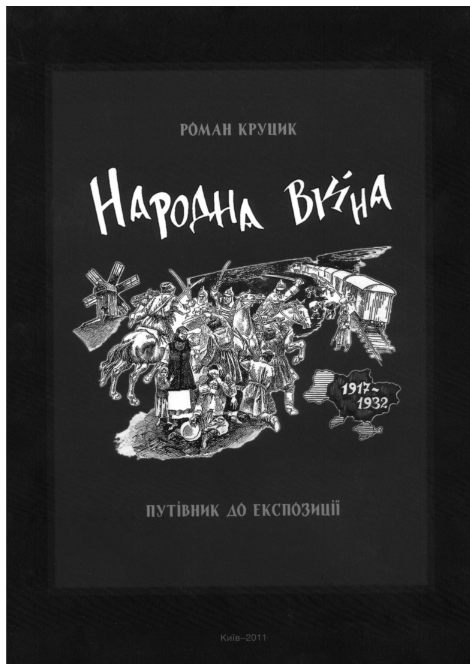
Василь ТИМЧИНА,
Голова Запорізької ОО КУН;
Михайло КАЛИНЯК,
Голова Запорізького Братства ОУН-УПА;
Віктор ГУДЗЬ,
Голова МО КУН заст. голови ЗОО КУН.

Сердечні вітання з нагоди ювілею надсилає панові Михайлу Тимчині Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів. Щастя, міцного здоров'я, добра Вам на многії і благії літа.

НАРОДНА ВІЙНА ПРОТИ

ЧАС РУЙНУВАТИ МІФИ

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

Леся РУПНЯК

Книжка голови Київської міської організації Товариства "Меморіал" Романа Круцика "Народна війна" з підзаголовком "Путівник до експозиції" за задумом автора є доповненням до одноіменної музейної експозиції. Сама експозиція, як зазначається в анотації, – результат більш як дворічної праці науковців Київського "Меморіалу". За цей час – а йдеться про 2008–2009 роки – у 18 областях України автори опрацювали понад 350 фондів і близько півтори тисячі архівних справ. Дослідження торкалося періоду 1917–1932 рр.

Чому саме цей період привернув таку увагу науковців? Очевидно тому, що цей відтинок часу ще й досі подається в історії України з великими перекрученнями. Більшовицька влада зробила все для того, щоб стерти його з пам'яті поколінь. У плоть і кров радянських людей мав навічно увійти міф про безмежну відданість українців радянській владі, велику любов їх до "старшого брата" і, відповідно, вдячність йому за даровані блага і свободи. Однак, факти – річ, кажуть, уперта: не можливо було приховати планомірне винищення цілої нації. Все нові й нові покоління українців задавали собі запитання: чому, незважаючи на штучний голодомор, на масові репресії, внаслідок яких сотні тисяч людей було вивезено в сибірські тюрми й концтабори, розстріляно, зламано й знищено морально, Україна вітала й всіляко підтримувала радянську владу? Звідки ця рабська покора? Від великої справедливості з боку "визволителів"? Від власної слабкості й генетично закладеної рабської покори, нездатності створити власну державу? Але ж історія говорить цілком протилежне. Та й страх колишніх хазяїв, їхня готовність за будь-яку ціну приховати правду говорить самі за себе. Одне слово, праця науковців "Меморіалу" стала неоціненним вкладом у національну історіографію. Разом з тим зібраного матеріалу виявилося так багато, що не "заблукати" в ньому стало проблематичним. Так з'явилася ідея путівника по виставці, який побачив світ стараннями Романа Круцика. На суд широкої публіки автор представив його в Музеї історії літератури в Києві.

– Робота над збором матеріалів стала для мене своєрідним відкриттям, – сказав Роман Круцик. – Мені явилася Україна така, якої ми не знали, – грізна, могутня. Вражаюче, але з 1917 по 1932 рік на нашій землі спалахнуло близько 300 збройних повстань, спрямованих проти більшовицької влади. Піднімалася вся Україна – схід, північ, південь, центр.

Українські офіцери й викладачі біля школи ім.Т.Шевченка. 1919 р.

У книжці знаходимо не тільки ряд документів на підтвердження цих слів, а й документальні відповіді на запитання, чому українці так поспішали позбутися "братньої" любові й не прагнули "допомоги" сусідів, з якими разом начебто мали будувати тепер уже вільну державу, до якої, зрештою, так прагнули. Тим більше, що революцію 1917 року в день Шевченкових роковин – і в цьому теж було особливе знамення – започаткувало збройне повстання українських полків у Петрограді, що стало початком краху Російської імперії. Україні, разом з іншими поневоленими народами, відкрився шлях до відновлення історичної державності на етнічних землях. І власне тут, як акцентує автор, варто звернути увагу на карту розселення українців на початку XX століття в Російській імперії. Вона не збігається з сучасним державним кордоном України, а є значно більшою.

За межами нашої держави залишилося 341 тисяча квадратних кілометрів території, тобто ще майже половина від тієї, яку займає Україна сьогодні. Левову частку (291, 19 тисячі квадратних кілометрів) "люб'язно", "побратньому" забрала Росія. 19,5 тисячі квадратних кілометрів нашої землі подаровано післявоєнній Польщі, а ще 30,31 тисячі квадратних кілометрів – дрібнішим союзникам. Чи не правда, щось знайоме вчувається у цих щедрих широких жестах? Так вельможні пани, власники маєтків, дарували (чи програвали) свої землі іншим панам, разом з кріпаками, з рабами, які, наче до галери, були прикуті до цієї землиці любов'ю?! І чи не свідчить про загарбницьку політику Росії щодо України таке привласнення її земель? Звичайно, за "згодою" господарів та в їхніх "кровних" інтересах. Про що свідчать і численні звернення громад до Центральної Ради з проханням приєднати їх до складу України: *"…з огляду на те, наша місцевість, місто Дмитрівськ Таганрозької округи О.В.Д. (Області війська донського – Л.Р.) находиться на території, в котрій корінне населення є української національності… ми, українці Дмитрівська на Донщині… просимо Центральну Раду… щоби при установленні границь автономних республік, що увійдуть в склад Федеративної Росії, наша Таганрозька округа О.В.Д. була прилучена до Катеринославщини, а разом з нею ввійшла в склад Української Народної Республіки"* (з резолюції загальних зборів тов. Українська громада); *"…Чорноморська губернія економічно, етнографічно, культурно і навіть географічно неминуче тягнеться до України… постановили: а) просити Українську Центральну Раду про приєднання і включення нашого краю в Українську Народню Республіку…"* (з резолюції загальних зборів представників 29 організацій Новоросійська). Подібні листи надходили з Кубані, Бесарабії, Закарпаття, Берестейщини, Воронежчини… Інколи вони доповнювалися посиланнями на перепис населення Російської імперії 1897 року. Цікаво, що за даними цього перепису в Криму мешкало 63 тисячі українців: зокрема, в Перекопському повіті – 22 відсотки, Євпаторійському – 21, Керченському – 16, Севастопольському – 13, Феодосійському – 12. При цьому, як підкреслював видатний український географ С.Рудницький, в ході цього перепису російські офіційні органи вважали своїм обов'язком зробити кількість росіян на українських землях якнайбільшою. Між тим національна свідомість українців зростала з кожним днем. У Криму, особливо у Севастополі, українці все гучніше й гучніше заявляють про себе, особливо, коли йдеться про захист прав України: *"…воїни Чорноморського флоту і гарнізону м. Севастополя категорично заявляють, що у випадку будь-якого насильства над Центральною Радою воїни всі до одної особи із зброєю в руках грудьми виступлять на захист її, не зупиняться перед жертвами для улюбленої звільненої України"* (з резол. Загальних зборів воїнів-українців Чорноморського флоту).

Повстанці з Холодного Яру. Сидить 1-й справа Петро СОЛОНЬКО, брат отамана Боровицької сотні Павла Солонька. 1922 р.

Бійці Боровицької сотні. Другий праворуч – отаман Павло СОЛОНЬКО. Холодний Яр, 1921 р.

18 жовтня 1918 року робітничий з'їзд у Сімферополі ухвалив постанову про приєднання Криму до України.

А ось свідчення про те, яким шляхом здійснювалося приєднання до Росії: *"Беженцы Обояни Курской губернии живущие в Белгороде имеют точные сведения, что Советская власть Обояни принудительно с угрозами составляет приговоры о нежелании присоединится к Украине. Считаем необходимым Вас известить и просить считать эти переговоры насильственными"*.

Пізніше в підручниках історії напишуть про окремі помилки і "перегибы", які нібито від надмірних старань і намагання якнайшвидше й найефективніше втілити в життя політику партії

Костянтин ШЕВЧУК, повстанець загону отамана Сірка. Волинь

О.Ф.ГАЛЮК-КИРІЯЧЕНКО, повстанець, дружина отамана Галюка

РОСІЙСЬКОГО БІЛЬШОВИЗМУ

допустили більшовики. Однак документи і сьогодні є найправдивішими свідками. Новітніми міфами, а не "окремими помилками" були обіцянки волі й незалежності для українців. На перших порах вони не особливо й соромилися: "*самоопределение нации – это безсодержательный, голый лозунг… сейчас идет борьба за утверждение диктатуры пролетариата на Украине, а вы знаете отлично, что судьба Украины представляет громадный интерес не только для рабочих масс этой страны, а и для рабочих масс России, Латвии, Белоруссии и остальных советских республик. Если советская республика установится в Австрии и Германии, то в Украине будут заинтересованы и эти республики. Можем ли мы допустить, чтобы форма существования пролетарско-крестьянской Украины могла бы определяться исключительно и независимо трудящими массами Украины? Конечно, нет!*" Ще відвертішим у своїй інструкції більшовицьким агітаторам-комуністам був тодішній головнокомандувач Червоної армії Лев Троцький: "*Помните также, что так или иначе, а нам необходимо вернуть Украину России. Без украинского угля, железа, руды, хлеба, соли, Черного моря Россия существовать не может, она задохнется, а с ней и Советская власть, и мы с вами…*". М.Тухачевський, звертаючись до бійців Червоної армії, відверто вживає термін "окупація": "*…В районах прочно укоренившегося восстания приходится вести не бои и операции, а, пожалуй, целую войну, которая должна закончится прочной оккупацией восставшего района. Словом, борьбу приходится вести, в основном, не с бандами, а со всем местным населением… В общем, выполняя задачу искоренения, необходимо, прежде всего, захватить и уничтожить органы местной самоопределившейся крестьянской власти…*"

А що ж вождь світового пролетаріату? Без сумніву він мав чіткий план поневолення України: "*Немедленная эвакуация хлеба и металла на восток, организация подрывных групп,..безоговорочная перелицовка имеющихся на Украине наших частей на украинский лад – такова теперь задача*".

Окупація України супроводжувалася масовими злочинами супроти народу, здійсненими з особливою жорстокістю. Факти знущань були настільки кричущими, що стали предметом розслідування спеціальної комісії міжнародної організації Червоного Хреста. Висновки цієї комісії, а також додані до них фотознімки свідчать про те, що чекісти по–звірячому катували і вбивали заарештованих ними людей власне з політичних мотивів. З особливою жорстокістю впроваджувалася в життя хлібна політика більшовиків. "*Кампания против деревни – это военная операция. Крестьяне, уклоняющиеся от сдачи хлеба на государственные закупочные пункты по установленным ценам являются врагами народа, со всеми вытекающими отсюда последствиями, вплоть до казни, расстрела, повешения, длительного заключения в концлагере особого назначения и т.д. Необходимо организовать массы и проводить беспощадную террористическую борьбу и войну против крестьянства и иной буржуазии*" – ось такими були настанови Леніна. Чи можна після цього заперечувати голод як планомірне знищення української нації? Йшлося не тільки про хліб чи, тим більше, про його надмір, а й про будь-які запаси їжі. Людей залишали чекати голодної смерті. Всього в Україні окупаційна російська влада організувала три голодомори: в 1921–1923 роках, 1932–1933 і 1946–1947 роках. Зрозуміло, що в таких умовах велася національно-визвольна боротьба.

Брати Василь, Петро та Олекса ЧУЧУПАКИ

– Знаєте, що мене найбільше вразило в зібраних матеріалах? – підкреслив у своєму виступі Роман Круцик. – Те, що не голод, не муки й тортури, які їм доводилося переживати, вважали повстанці головною бідою України, а відсутність власної держави. При цьому ми маємо справу не тільки з поодинокими проявами відчаю, а з організованою мережею підпільної боротьби, керованим повстанським рухом. Ми, нові покоління українців, повинні знати свою історію, імена своїх героїв, бо справді маємо ким пишатися. Якби раніше була можливість хоча б розпочати таку роботу, гадаю, ми мали б менше причин для протистоянь Схід-Захід, натомість Сходу України додалося б патріотизму, який, до слова, тепер щораз більше зростає. Я глибоко вдячний "Нашій Україні", зокрема Вікторові Ющенку, за те, що допомогли створити для виставки спеціальний сайт. Тепер її може оглядати значно більше людей. Щодня ми отримуємо по сто й більше листів-відгуків. А нині працюємо над створенням нового Інтернет-сайту, який нам дасть можливість розширити експозицію до 17 розділів. Хай світ і Україна знають страшну правду. З допомогою документів нам вдалося довести: більшовики окупували Україну. Щодня до нас у музей приходять учні шкіл, студенти вищих навчальних закладів. Вони – майбутнє України. Відтепер вони знатимуть правду. "Меморіал" продовжує пошукову роботу. Ми будемо розвивати цю тему – тему героїзму нашого народу, його боротьби за незалежність. Нині готується до друку праця отамана Мордалевича. Особливо тішить, що нас підтримує, до нас приєднується щораз більше людей, яким не байдужа доля України. Зокрема, великий внесок у цю роботу зробили працівники архіву СБУ.

У презентації книги "Народна війна" взяв участь і екс-президент України Віктор Ющенко.

– Я дуже радий, що ця книга побачила світ, – сказав він. – Бо чим краще ми будемо знати своє минуле, тим міцніше стоятимемо на ногах сьогодні і тим впевненішими будемо в своєму майбутньому. Адже доля знову випробовує нас на міцність. І ми вкотре самі собі дивуємося, як легко нас роздерти. А це й справді велике мистецтво – довести до такого самоїдства націю. У нас не було б такого 9 травня, як цього року, якби ми краще знали історію, якби вчилися в неї, робили висновки з її уроків. І один з них: у 1917–1918 роках не було ніякої громадянської війни – була окупація. Але на все свій час. І цей час, на моє глибоке переконання, працює на Україну. Ще 20 років тому таке дослідження було б просто неможливим. Сьогодні воно не тільки проводиться, але й дає свої плоди – відкрита правда зробить нас сильнішими.

Високу оцінку путівнику дали професор Степан Кульчицький, колишній політв'язень, відомий філософ Євген Сверстюк, колишній політв'язень, правозахисник Василь Овсієнко, народний депутат Микола Кульчинський та інші.

Начальник архіву СБУ Сергій Кокін сказав:

– Працюючи над цією книжкою, Роман Круцик продемонстрував нам, як це треба робити. Надзвичайно висока продуктивність: за короткий час було підготовлено дві фундаментальні речі – виставка і книга, які проливають нове світло на нашу історію. Більше того, зібраний матеріал може служити доповненням до видань, можна сказати, найновіших. Зокрема Академія Наук видала перший том політичної історії України, але й там нема усіх матеріалів, поданих у "Народній війні". Це дуже системна робота. І добрий початок. Ми тепер слідом за вами продовжуємо цю роботу від 1917 року. І, слава Богу, що можна ще щось знайти. Факти дуже різні, але всі вони підтверджують: це була окупація. Наприклад, у 1917 році у Києві тричі відбувалися вибори до різних державних органів, і жодного разу більшовики не отримували на них ніякої підтримки. Отже, легально прийти до влади вони не могли.

…Книга Романа Круцика "Народна війна" формально є доповненням до виставки, путівником. Однак, насправді вона значно переросла своє завдання і стала повноправним самостійним виданням, яке повинно бути в кожній бібліотеці, принаймні шкільній і університетській. Бо хоч вміщені там матеріали ще чекають наукового осмислення й узагальнення, вони вже тепер є великою школою патріотизму, народної самооцінки, неоціненним пізнавальним і виховним засобом.

І ще одне. Книжка, зокрема, вміщені в ній документи, подають нам уроки розбудови держави. Пригадую, в одному з міжнародних економічних оглядів вичитала, що розвинуті країни світу, такі як США, Японія, Німеччина досягли такого рівня розвитку виключно завдяки виокремленню освіти і науки як патріотичних галузей. Зверніть увагу: в часи гетьманату – тобто за 7,5 місяця поряд з економічною стабілізацією встановлено українську грошову систему, засновано Державний і Земельний банки, проведено судові реформи, українізацію школи всіх ступенів, засновано Національну бібліотеку, Національний архів, Українську Академію Наук, Державний драматичний театр, Національну оперу, Українську державну капелу, Державний симфонічний оркестр. Винняткового розмаху досягла видавнича справа. Почалася робота над створенням Збройних Сил України. І це ще далеко не все. Ось над чим варто і слід задуматися! Ось у цих пожовклих від часу документах таємниця нашого успіху, нашого майбутнього. А не в хворобливих мареннях про те, як "добрі і справедливі" історики з ближнього зарубіжжя перепишуть підручники, навчаючись за якими наші діти знову зростатимуть яничарами.

Командир Бессарабської повстанської групи генерал-хорунжий Андрій ГУЛИЙ-ГУЛЕНКО (в центрі)

Члени Харківського повстанкому (прізвища невідомі), 1922 р. За справою проходило 258 осіб.

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ЗГАДАЙМО ЇХ ХОЧА Б В КАЛЕНДАРІ

Степан СЕМЕНЮК

Вони були першими в бою і першими гинули, були першими в Опорі в малій і великій зоні ГУЛАГУ СССР – "Страни Сльоз, Страданій і Рабства". То після них прийшло молоде покоління: шістдесятники, восьмидесятники і просвітницькі товариства, в яких вони були не останніми. Їхні могили невідомі і немає їм величавих пам'ятників. Але вони були, йшли через фронти, лагери і кацети, йшли через Колиму, Норильськ, Воркуту, тундру, тайгу, сибір і казахські степи і прийшли 24 серпня 1991 року до Української держави. Вони – учасники ОПОРУ в лагерах СССР 1952–1954 років. Вони розхитали основи системи ГУЛАГУ, що визнав навіть сам Нікіта Хрущов. Їм поклонились усі народи і держави, тільки не зробив цього уряд України. Тоді хоч згадуймо ЇХ у щорічному календарі.

У п'ятдесятих роках минулого століття завдяки тяжкій організаційній праці небагатьох прокотився по СРСР опір великому злові, що звався ГУЛАГ. Якщо взяти до уваги тодішній політичний режим у Росії, відстані і транспортні можливості для комунікації та провокацій МГБ (!), то треба вважати, що опір мав свою тяглість і був добре підготовленим. Не всюди він мав, через згадані вище причини, однакову напругу, якісну і кількісну, і не однаково в часі тривав. Де – кілька днів, а де кільканадцять, а то й два місяці. Тому дослідники історії опору в лагерах ті найдовші "мятежі" називають повстаннями. Найбільш масовим і організованим спротивом владі було повстання в Норильську, в так званому Горлазі, що охопило всі шість "лаготделеній", в тому числі, й 6-те жіноче, разом – 30 тисяч лагерників, як написав у своїх спогадах начальник Норильського Комбіната і заодно начальник Норильсклага полковник МГБ Звєрєв. Серед усіх лагерів найдовше витримав опір каторжанський Горлаг-3, в якому тоді перебувало понад три з половиною тисячі каторжників, у тому числі, понад п'ятсот інвалідів, які в смердючому бараці чекали смерті.

Тут хочу дещо зупинитись власне на подіях у цьому лагері, який приступив до страйку 3 червня 1953 року, найпізніше, і вистояв цілих два місяці.

Кілька днів перед початком страйку в Горлазі-3 на заводі № 25 (нікелевий) в магазині будови зустрілись Данило Шумук і Степан Семенюк. Данило наполягав, щоб негайно приступити до страйку, бо вже всі лагері страйкують, присяги з нас ніхто не знімав, і нас колись запитають, чому ми не стали до страйку, аргументував Шумук. Так, але за будь-яку акцію треба брати відповідальність, думати про її наслідки і бути певним, що загал підтримає. Хоча в лагері – абсолютна більшість українці, прибалти і кавказці, та все ж таки це не зовсім однорідне середовище. Організація охоплює тільки кількасот осіб. Обговоривши ситуацію, вирішили, що найближчої неділі (зустріч була, як пригадую, в середу) у всіх бараках лагерники не встануть на перевірку. Це мало бути показником готовності. Але, як то буває в житті, події випередили. Чекісти організували в БУР-і провокацію, застрелили шістьох каторжників, і це дало поштовх до "мятежа".

Ще рік тому було відомо, що чекісти готують розправу над політичними в'язнями. Майор МГБ з Красноярська сказав, що як тільки розправляться з троцькістами, то візьмуться за бандерівців (троцькістами називали всіх засуджених до 1939 року, а бандерівцями – всіх після війни і то незалежно від національності). У Норильську троцькістів-в'язнів майже не було, вони відсиділи своє і займали поважні посади в Комбінаті. Одного дня наказано їм "розсчитаться на роботе" і явитись до органів. Про це я писав детальніше раніше. Зібравши разом, десь їх поділи, досі невідомо, що з ними зробили. І так дійшла черга до бандерівців. Їх почали арештовувати під вигаданими приводами, або просто без причин, переводити в карні "штрафні" бригади тощо. Але вони вже були не ті, що два-три роки тому. Репресії мобілізували їх. Вони були добре зорганізовані, щоб не допустити, аби не зробили з ними того, що з троцькістами. Зібрались повстанці і члени ОУН зі всієї України: з Кривого Рога, Закарпаття, Київщини, Полтавщини, Полісся, Волині, Галичини, Кубані, Сибіру, а також прибалти.

С.СЕМЕНЮК (сидить праворуч) з учасниками повстання

Провокація прискорила перебіг подій в 3-му Горному. Самохіть змобілізувала лагер. Адміністрація мусила покинути зону. До лагера приїхав начальник Горлага полковник Сємьонов, але його в зону вже не впустили. Почалися мітинги, підготовка до страйку. Десь протягом кількох днів створився Страйковий комітет на чолі з Борисом Шамаєвим, зрусифікованим татарином з Середньої Азії. До Комітету увійшли також Кость Король, Роман Загоруйко... Негласний комітет, що містився в приміщенні санітара Сушкевича, очолював Данило Шумук. Тепер треба було вже самим гарантувати лад в лагері, безпеку хворим і калікам. І з цим люди справились добре.

Каторжники підіймались одностайно на боротьбу за себе! Рвали найтяжчі кайдани – звичку до каторги! Наполеглива праця небагатьох давала плоди, тест на готовість до опору справдився!

Ще в перші дні частина в'язнів вийшла із зони під опіку властей. Протягом двох місяців вийшло ще кільканадцять, і в останній перед штурмом лагера день залишили зону ще кільканадцять. Були то переважно люди, які боялись помсти співв'язнів з різних причин, до чого, на щастя, не допущено. Були й такі, що психічно не витримали. Два місяці цілодобово встановлені навкола лагера гучномовці закликали "прикратить мятеж", до виходу з зони, грозили покаранням, залякували, фотографували рух в зоні з вишок. Плюс щоденні показові вправи військ у штурмі зони. Не всі могли витримати психічно.

Життя в лагері набрало "нормальності". Убитих першого дня похоронили на терені лагера. Похоронну панахиду відслужив о.Тихін Бабій, той, що під вишкою на морозі не заломився.

Два місяці в оточенні внутрішніх військ, під тиском погроз із гучномовців, замикання води і харчів, провокацій кримінального елементу не зламали загал в'язнів. Їх підтримувало населення Норильська, яке вони інформували своїми летючками, що висилали у місто "зміями", які виготовляв з нічого незабутній мистець Миколайчук.

Усі інші лагери вже припинили опір. 3-й Горний каторжанський держався. Арешт Берії додавав ще один аргумент їхньої правоти, а вибух повстань робітників у Східному Берліні у червні, як збіг обставин (?!), усвідомлював, що вони не самі.

Наводжу два цікаві випадки. Пресу передавали з волі через маленьку Аню. Батьки засували газети під сукенчину Ані, а в'язні, які забирали харчі, кликали дівчинку, давали їй що-небудь і забирали газети. Окрім того, в радіовузлі при операторові сидів хтось із Комітету і отримував інформації. Так що загалом в'язні були поінформовані про події в місті, світі та СРСР.

Другий. Одному каторжанинові під час страйку прийшло звільнення з ув'язнення. Приїхала його дружина, влада повідомила, що він вільний і має вийти на волю. Але він відмовився вийти, залишився з товаришами до кінця, і під час штурму зони 3–4 серпня його застрелив червонопогонник. А в місті чекала на нього дружина... Такими вони були! Їхня рішучість і стійкість змусила Москву прислати до Норильська заступника Генпрокурора для розмови з лагерним Страйковим Комітетом. Річ, незнана в історії російського судочинства!

Кривавими жертвами вони заплатили за волю десятків тисяч політичних в'язнів. Їх розгромили війська НКВД, але не перемогли. Перемогли вони, каторжники, приречені на смерть, перемогли політично, морально, правно. Ця перемога, наголосимо ще раз, була окуплена людськими жертвами, але де, коли, хто отримав перемогу без жертв?! Стус, Марченко, Тихий та інші не воювали зброєю, не страйкували. Вони лише голосили ПРАВДУ, і за те їх замордовано.

ПОМ'ЯНІМ ЇХ УСІХ ХОЧ РАЗ НА РІК В КАЛЕНДАРІ!

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗЛОЧИН ВЛАДИ

Не розкриваються злочини, вбивства, наприклад, тоді, коли вся слідча і судова система дефакто залежна від владного замовника убивства. Прикладом цього є вбивство Гонгадзе, а за ним убивство можливих свідків скоєного злочину.

Живемо поки що у постімперській дійсності, і колишня звичка узурпаторів влади розправлятися з неугодними людьми шляхом безкарного фізичного їх знищення ще не вивітрилась у теперішніх можновладців. Більше того, узурпатори влади здатні планувати і здійснювати злочинні соціальні експерименти, наслідками яких можуть стати великі людські жертви.

На такий експеримент пішла владна п'ята колона московської імперії в Україні, така ж за духом, як і та, що в добу нічим не стримуваного імперського геноциду під червоними прапорами з вересня 1939 р. масово винищувала українство в західних областях України. Винищувала, щоб під страхом смерті чи висилки в сибірі перетворити його в покірних колгоспних рабів і використати набуті в Європі демократичні навики. Під червоними прапорами, відступаючи під натиском своїх вчорашніх німецьких друзів і поплічників у розв'язанні Другої світової імперіалістичної війни, розстрілювала всіх поголовно українців у переповнених тюрмах1941 р., аби ті не дісталися німцям. Під червоними прапорами винищувала Українську повстанську армію, що справді вела Вітчизняну війну за визволення України з-під німецької і московської імперіалістичної окупації та здобуття української державності на своїй етнічній землі. Підступно замаскувавшись під воїнів української народної визвольної армії, московські окупанти з нечуваною жорстокістю чинили масакру українства, під червоними прапорами мучили свідоме українство в концтаборах… Хіба не розуміє ця аморальна колона, що пнутися на ще свіжо закривавлену землю знову з червоними прапорами колишньої імперії зла є жорстоким моральним знущанням над усім українським народом!?

Знайдуться ще хохли, які повірять, що чужа п'ята колона дійсно чогось не розуміє…

Ой ні, брати і сестри українці! Все вона розуміє, і саме тому на найвищому владному рівні спланувала провокацію, позаріз їй та імперській Москві необхідну: треба шляхом експериментів і проб з'ясувати пробою, чи вже все населення України доведене до стану податливого бидла і буде святкувати під червоними прапорами 9-го травня перемогу імперської Москви та відновлення нею окупації України, чи буде разом з народами Європи та світу 8-го травня відзначати день пам'яті жертв війни, розв'язаної міжнародними злочинцями Сталіним і Гітлером, та схиляти голови у хвилині мовчання перед великим подвигом воїнів, що ціною свого життя і здоров'я здобували мир для нащадків, та засуджувати спроби мародерства щодо тих воїнів з боку нинішніх імперських яструбів. Кому і для чого ця проба потрібна, здогадайтеся самі… І пора нам рішуче заперечити провокаторам, які силкуються ділити українство не на уже свідомих українців і ще не свідомих, а якось по іншому – підло, підступно…

Дарій СВІТЛИЙ,
політолог

НОВІ ВИДАННЯ

Марія БАЗЕЛЮК

КНИГА ДЛЯ ВСІХ І КОЖНОГО

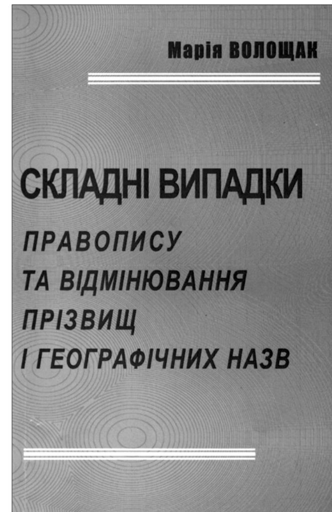
… Страшний мисливець вийде знов на лови.
В єдину сітку всіх птахів згребе.
Раби – це нація, котра не має Слова,
Тому й не може захистить себе.
Оксана Пахльовська

"Як парость виноградної лози – плекайте мову", – ці слова класика щоразу спадають на думку, коли читаю мовознавчі праці Марії Волощак. От хто справді невтомно трудиться на ниві рідного Слова, дбає про піднесення культури мови – і не лише глибокими й цілком слушними роздумами про її значення й роль у житті нації, а й конкретними мовностилістичними порадами, рекомендаціями щодо слововживання, правопису, лексики, морфологічних норм і синтаксичних конструкцій!

Досвідчений редактор, керівник фірми літературного редагування і перекладів, Марія Волощак – автор низки посібників, кожний з яких має практичне застосування – у школах і вищих навчальних закладах, друкованих і електронних засобах масової інформації, державних установах, у публічних виступах митців, науковців, політиків, одне слово, всюди, де піклуються про культуру української мови, а відтак – і про рівень власної культури. Назви її праць говорять самі за себе: "Довідник для журналістів. Мовні поради", "Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Актуальне інтерв'ю з мовознавцем: 140 запитань і відповідей" – у співавторстві.

І от – нова книжка... Нещодавно Марія Волощак видала практичний посібник "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв". Уже сьогодні за ним, як за підручником "для щоденного вжитку", "полюють" студенти, вчителі, журналісти, політики, рекламодавці, державні службовці – всі, хто послуговується українською мовою, вивчає її або вдосконалює свої знання. Книга побачила світ завдяки підтримці українських меценатів Віталія Кудрявцева та Олексія Шереметьєва, яким сердечно дякують і автор, і читачі.

Марія ВОЛОЩАК

Рецензент посібника Олександр Пономарів, доктор філологічних наук, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка у передньому слові зазначив: "Українські прізвища та географічні назви передаються на письмі за загальними нормами правопису українських слів. Протягом кількасотлітньої розкиданості нашого народу по різних державах українські прізвища зазнали російщення, польщення, мадяризації та інших денаціоналізацій, тобто втрати національного обличчя. З огляду на це можна натрапити на багато спотворених українських прізвищ не тільки в усному мовленні, а навіть в офіційних документах. Книжка Марії Волощак "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв" сприятиме впорядкуванню правопису згаданих категорій лексики. Її видання прислужиться піднесенню культури української мови в галузі антропонімії й топонімії".

Для того, щоб краще збагнути зміст щойно виданого посібника, процитуємо невеликі фрагменти із розділу "Особливості правопису географічних назв" .

"Не пощастило місту хіміків на Луганщині, – читаємо в книжці. – Розташоване на річці Сіверський Донець, воно мало б зватися Сіверськодонецьк, що й зафіксовано в першому виданні Української Енциклопедії (т.13, с.153). Однак в офіційному мовленні місто хіміків досі вживається в здебільшого перекрученій формі Сєвєродонецьк, хоч Український орфографічний словник (К., 2009) подає вже тільки Сіверськодонецьк (с. 807).

Правильна форма назви міста на Сумщині Ромен. Так воно зветься в літописах... У творах класиків української літератури, зокрема в Тараса Шевченка: "І книжечок з кунштиками в Ромні накупила". Форму Ромен обстоювали та обстоюють відомі діячі української культури, життя яких пов'язане з цим містом, – Б.Антоненко-Давидович, Д.Білоус та інші. Але в офіційному вжитку лишається чомусь невмотивована множина – Ромни".

Особливо цінні поради посібника – стосовно правопису прізвищ. Адже в ряді випадків під час оформлення документів необтяжені знаннями української літературної мови чиновники зробили невиправдані відступи від правопису тих загальних слів, які лягли в основу прізвищ. Отож і маємо Подлєсний і Гліва замість Підлісний і Глива, або Міроненко і Кратік замість Мироненко і Кратик..

Без сумніву, книжка "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв" спонукатиме до дбайливого поводження з рідною мовою, до самовдосконалення в ній, стане поштовхом до пошуку першоджерел у багатющій скарбниці нашої мовної спадщини.

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ

МІЖ БЕРЕГАМИ ДОБРА І ЗЛА

Нещодавно в Києві вийшла друком нова книга поета, прозаїка та історика Данила Кулиняка "Тягар Чорнобильського неба". Це збірка статей і поезій чорнобильської тематики. Книга містить також інтерв'ю з поетесою Ліною Костенко і академіком Дмитром Гродзінським.

Письменник добре знає Чорнобильський край. З 1976-го року він працював інспектором Київської держрибінспекції, яка контролювала й охороняла всі водойми північної Київщини. Збірка також містить добірку детективних мініатюр "Між берегами" про боротьбу з браконьєрами із рибінспекторської практики автора. Він,зокрема, зазначає, що ці історії відбувалися не лише на берегах і між берегами водойм, а й між берегами Добра і Зла.

Данило Кулиняк подає інформацію і з історії Чорнобильщини: "У Чорнобилі народився й зростав український поет Юрій Буряківець, поетнаціоналіст, член ОУН, на жаль, маловідомий в Україні. В його творчому доробку є, зокрема, поема під назвою "Містечко Чорнобиль". Він помер на чужині в 1997 році, досі належно не поцінований на рідній землі. Під час німецької окупації в Чорнобильській тюрмі нацисти розстрілювали разом з іншими жертвами коричневого терору й українських націоналістів, членів похідних груп ОУН. У цьому краї – давні традиції визвольної боротьби". Під час Хмельниччини місцеві селяни і козаки брали активну участь у повстанні. Через сто років тут

діяли гайдамаки. Під час національно-визвольних змагань українського народу 1917–1920 років Чорнобильщина була охоплена антибільшовицьким рухом. Повстанцями керували отамани Струк і Орлик.

Далі Кулиняк розповідає: "У 1947 році в Чорнобильській дитячій колонії більшовики якийсь час переховували викрадених дітей Романа Шухевича – Юрія та Марію, один з охоронців Шухевича (Чупринки), Любомир Полюга, розповідав мені, як він був посланий визволити їх, але запізнився – коли він дістався до Чорнобиля, дітей уже відправили в Донбас".

Кулиняк керував Чорнобильською групою спеціалізованої історико-культурної експедиції Мінчорнобиля України після лікарень і в перервах між ними, бо й сам отримав дозу радіації. Але, як говориться, для кого війна, а для кого мати рідна. Письменник зазначає: "На одну хату, збудовану для справжнього переселенця з зони, збудована або вкрадена ще одна квартира або котедж".

Д.Кулиняк пише: "На сьогодні в ставленні до Чорнобильської катастрофи та подолання її наслідків в Україні за два десятиріччя сформувалося два принципово відмінні напрями, які представляють досить-таки потужні угруповання вчених, господарників, бізнесменів, політиків. Перші наче керуючись приказкою "чим гірше – тим краще", свідомо перебільшують її наслідки і залякують не лише громадян України, а й світову спільноту постчорнобильськими жахами, поширюючи необ'єктивну, тенденційну інформацію, щоб домагатися нових додаткових асигнувань, пожертв, лобіювати вигідні проекти, намагаються законсервувати "статус-кво" в зоні та біля неї, щоб і далі розкрадати її (а там є ще багато чого вартісного, передусім, різні метали, а їх тут десятки тисяч тонн на мільйони). Щороку після перевірок Генеральна прокуратура надсилає відповідні подання до МНС України та в інші інстанції про всілякі "зловживання" в зоні відчуження, які правильніше було б назвати злочинами, та це мало що дає. Вони не зацікавлені в поверненні зони відчуження до більш-менш нормального життя. Така позиція, на мою думку, підриває, виснажує економіку України і є антидержавницькою".

Але є й другий напрям, представлений не менш авторитетними фахівцями. Вони пропонують повернути зону до життя. Данило Кулиняк приєднується до другого напряму: "На території зони відчуження сотні тисяч гектарів лісу, так званих "згарників". На них мільйони кубометрів дров (це обгорілі пошкоджені дерева, які використовуються і пропадають (гниють!). Чому б не налагодити тут переробку деревини й виготовлення цінного палива у вигляді брикетів – адже сировини тут вистачає. Зрештою, можна просто заготовляти тут дрова (і не лише дрова, а й ділову деревину) за рахунок санітарних рубок догляду. Тут же сировина для паперово-целюлозної промисловості. А все це сотні, якщо не тисячі нових робочих місць, що забезпечить і заселення безлюдних нині сіл передусім південної частини Чорнобильщини, якщо тут створити потужний лісопереробний і лісовідновлювальний комплекси. Я не кажу вже, що майже на всій території зони відчуження і прилеглих землях можна вирощувати ріпак, хміль, льон, різні технічні культури, розводити коней, іншу худобу тощо. Україні бракує енергоресурсів? Отже, треба добувати торф, будувати нові реактори на атомних електростанціях".

Після аварії на ЧАЕС збудовано прекрасні мости через Дніпро і Прип'ять та дороги, які нині не завантажені. Тут можна відкрити міжнародну автомагістраль. Варто відновити рух суден від Вишгорода і далі по Дніпру та Прип'яті.

Данило Кулиняк пише і про колись суперсекретне військове містечко Чорнобиль-2 – один з вузлових стратегічних об'єктів глобальної системи протиракетної і космічної оборони космічної розвідки СРСР. Письменник розповідає: "Потрапити туди можна було тільки за спеціальною перепусткою. Мені доводилося літати не раз над Київським морем та узбережжям на вертольоті, але "магічний квадрат" на польотних картах, у якому розташовувався "Чорнобиль-Два", був закритий для польотів. Один з офіцерів-браконьєрів розповів мені, як десь у кінці сімдесятих років система протиповітряної оборони "Чорнобиль-Два" помилково знищила рейсовий пасажирський літак, який летів з Ленінграда в Київ. Загинули всі пасажири й екіпаж".

Данило Кулиняк стверджує: "Треба й справді багато пережити й передумати, щоб посправжньому полюбити цю травмовану атомом землю".

м. Ірпінь

РЕЗОНАНС

ПРО ВІЙСЬКОВУ ДОКТРИНУ УКРАЇНИ

У статті Юлія Хвещука "РЕГІОНАЛЬНІ" НОВАЦІЇ ВІЙСЬКОВОЇ ДОКТРИНИ УКРАЇНИ (газ. "Нація і держава" від 29 квітня 2011 р.) йдеться про злочинний витвір "регіоналів" – нову ВІЙСЬКОВУ ДОКТРИНУ, яка серед іншого передбачає реформування ЗСУ.

Злочинність витвору найвиразніше зафіксована трьома останніми реченнями статті, цитую: "Як "регіонали" планують реформувати ЗСУ – поки що невідомо. Адже не так просто одразу прописати "обороноздатність" режиму від власного народу. Втім, захочеш вижити – ще й не таке вигадаєш". Але тривожить не лише злочинність, а й помилка автора статті: він ніби не знає, що регіонали не представляють інтереси українського народу (основного населення України). А така помилка неприпустима.

Як на мене, доктрина, очевидно, розроблялася за консультаціями чи під диктовку з чужого генерального штабу. Знайшли в ній відбиток і події в країнах Північної Африки та Близького Сходу, причому, не в ключі "народ – єдине джерело влади", а рівно навпаки: "народ – козли, каторие мєшают ім жіть".

Дійсно, "перлиною" (бандитською, кримінальною, розрахованою таки на "козлів", а не на людей!) є підмічена автором статті теза Доктрини, яку він подає так: "…загрозою вважається також "втручання у внутрішні справи, здійснюване за допомогою інформаційного впливу, економічного тиску, фінансової та моральної підтримки окремих політичних сил, неурядових організацій", чия діяльність спрямована на дискредитацію влади".

Таку тезу в Доктрину могли законопатити тільки узурпатори влади, здатні творити неконституційне виборче законодавство, фальсифікацію волевиявлення народу не лише через неправдиві підрахунки голосів на виборах, а й через спотворення світогляду народу тоталітарною владою (Сталін, Гітлер, Хусейн, Мубарак, Каддафі, Путін і ін.), збройну та в'язничну розправу над народом.

Влада зобов'язана бути прозорою для народу країни і сусідніх народів, демократичною, підзвітною народові, змінною (не більше двох каденцій підряд) і підсудною за злочинне використання владних повноважень. Влада зобов'язана служити національним інтересам країни: в Україні – інтересам української нації, в Японії – інтересам японської нації і т.д. В цьому мають бути зацікавлені і національні меншини країни, якщо справді є такими, а не п'ятими колонами інших загарбницьких держав. Такий порядок визнається усім світом і врегульований міжнародним правом. Владу, яка виконує такі зобов'язання, населення країни не дозволить дискредитувати нікому.

Справжня демократія (такої поки що немає ніде в світі, але є країни, що досягли значного успіху в розвитку демократії) – це інструмент перетворення рабів, "козлів", аполітичних хохлів… у людей, відповідальних за долю своєї країни та за діяльність найнятих (вибраних) у владні органи слуг народу. Узурпаторським силам демократія на заваді, тому вони намагаються знищити її де-факто, про що й свідчать "регіональні" новації Військової Доктрини.

Микола БІЛИЙ,
полковник у відставці

НЕ ПЛАЧ! НЕ БІЙСЯ! НЕ ПРОСИ!

23 травня, в День Героїв, члени Конгресу Українських Націоналістів провели акцію біля Лук'янівського СІЗО. Захід став несподіванкою й для самих організаторів, набувши нового формату.

Микола Коханівський, активіст КУН, сказав:

– Ми вирішили біля Лук'янівського СІЗО у такий спосіб провести захід і продовжити місію поколінь: були колись герої, воювали за Україну… На жаль, Україна не є ще вільною, тому що сьогодні по всій Україні сидять політв'язні, зокрема, в Лук'янівському СІЗО. Як колись тут сидів В'ячеслав Чорновіл, як колись у Лук'янівському СІЗО сидів Степан Хмара, Дмитро Білінкевич – карпатський партизан, сотенний УПА, Литвиненко Ігор – сотенний УПА, Садко Лаурися, холодноярці сиділи, дисиденти…

Акцію провадив лідер Конгресу Дніпровського району столиці Володимир Петранюк. Лунали пісні гуртів, що сповідують патріотичні цінності: гурту "Вій" на чолі з Дмитром Добрим Вечором та фронтменом гурту "Тінь Сонця". Ні служби захисту державного порядку, ні навіть злива не стали на заваді музикантам.

Сьогодні мало виходити на вулиці під супровід гучних гасел і прапорів. Проблемою є байдужість і непоінформованість молоді, а політика викликає у неї антагонізм.

– Що робити, щоб молодь залучати до таких акцій? Якими засобами?

– Музичний супровід приваблює молодь. Тут проблема молодих активістів, які є, але їх небагато. Це має бути жертовна праця, в першу чергу. Наприклад, я, вже як доросла людина, що можу, роблю. Можливо, в молоді я вже такого авторитету не маю. Потрібні зусилля молодих людей, зокрема, тих, що тут зібралися, – популяризувати українську музику, українських героїв, ну і в такому форматі працювати з молоддю, – зазначив М.Коханівський.

– Людям істину потрібно голосно кричати – прямо в обидва вуха, щоб вони щось відчули та зрозуміли. Читанням книжок про героїчну історію України та хоровим співом народних пісень на свята нині вже мало що зробиш. На жаль, – ділиться думками Дмитро Добрий Вечір.

Серед тих, хто нині перебуває в СІЗО, Ганна Сінькова – студентка, активісти Сергій Костаков, Віталій Вишнюк та Пилип Таран, затримані за пошкодження пам'ятника тоталітарного режиму, та багато інших. Маємо надію, що вони почули через грати наші пісні та вірші, відчули підтримку.

Новим є те, що незалежно від належності до різних партій, люди об'єднувалися без жодного примусу чи заохочення, тому що були небайдужі. Звичайні громадяни, почувши гомін, приєднувалися до акції. Можливі сумніви з цього приводу спростував ідеолог гурту Дмитро Добрий Вечір.

– Я почула, як тебе спитала журналістка, скільки ви отримали грошей, на що ти відповів, що не берете грошей. Чому?

– Ми заробляємо певні гроші, виконуючи свою музику на фестивалях та сольних концертах у клубах. У даному випадку виступ біля СІЗО був організований за нашої безпосередньої участі. Тобто, ми виступаємо у цьому дійстві, сподіваюся, і у наступних дійствах теж, як співорганізатори. Підтримати людей, що потрапили за грати через свої патріотичні переконання, як на мене, святий обов'язок кожного свідомого українця. Немає, за великим рахунком, особливого значення у чому полягає ця підтримка. Хтось просто крокує з державним прапором, хтось читає вірші, або співає пісень на честь героїв. Головне, щоб людина робила це з гарячим серцем та чистою душею. А гроші… Ми співали не за гроші, а за совість, – каже музикант.

– Нещодавно я натрапив у інтернеті на такий вислів: "Поки ти сидів у Контакті, твоя бабця вибирала Януковича", – сміється Добрий Вечір. – Мусимо боротися за своє право голосу, адже завтра може бути по-іншому. Чи проживе країна наступний політичний етап з цією владою, де патріоти України визнаються політв'язнями, залежить від нас.

– Як цьому запобігти за всієї недемократичності виборчого процесу?

– Моя мрія – національно-визвольна революція. Тільки тотальна зміна управління держави може змінити на краще наш національний та соціальний побут, бо "советська" система, що панує наразі, продукує лише подібних собі.

Про в'язницю розказує Василь Овсієнко, людина-легенда:

– Я був у таборах Мордовії і на Уралі разом з іншими політв'язнями. І серед кримінальників сидів теж, майже три роки. Перша справа була політична і третя політична, а друга – кримінальна. Мені сфабрикували справу, що нібито я одірвав міліціонеру два ґудзики, і за це дали три роки криміналу.

– А насправді?

– Насправді того не було. Просто їм треба було мене посадити, тому що я був членом Української Гельсінської групи, а таким місця на волі не було. Нам просто фабрикували кримінальні справи – кому які могли. В мене ще "шляхетна" справа – опір міліції! Скажімо, Миколі Горбалю, В'ячеславу Чорноволу сфабрикували справи про спробу зґвалтування, п'ять років дали. Ярославу Лесіву підкинули наркотики, Василеві Січку теж. Дехому хуліганство робили. Дармоїдство, скажімо, теж, так що в мене шляхетна справа була. Але, схоже, Ви хотіли почути про теперішніх в'язнів?

– Ви знаєте Ганну Сінькову?

– Так. З цією дівчинкою і її мамою Тетяною ми кілька разів їздили на Соловки і в Сандармох. Вона тоді ще була підлітком. Це дівчина з характером, свідома людина. В українському суспільстві ніколи не було дефіциту героїчних особистостей, особливо серед жіноцтва.

В акції брали участь: Молодий Народний Рух, Свобода(молодіжка), КУН, Сокіл та інші. Ми об'єднаклися під гаслом: "Не плач! Не бійся! Не проси!"

Наталка ПЕТРАНЮК

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ ЧЕРВНЯ

3 – 1863. Народився д-р Євген Петрушевич, президент ЗУНР

5–6 – 1990. Всеукраїнський православний собор у Києві проголосив Патріархат УАПЦ і обрав митрополита Мстислава першим Патріархом УАПЦ

6 – День журналіста України

7 – 1843. Помер український поет Маркіян Шашкевич

– 1845. Народився драматург і артист Іван Тобілевич

10 – 1944. Загинув у німецькому концтаборі Саксенгавзені український націоналіст-поет Олег Кандиба-Ольжич

11 – 1993. Помер у Канаді Патріарх УАПЦ Мстислав (Скрипник)

14 – 1891. Народився полковник Євген Коновалець, Провідник ОУН

– 1931. Помер В'ячеслав Липинський – історик, ідеолог консерватизму

15 – 1941. Народився український кіноактор Іван Миколайчук

16 – 1971. У концтаборі помер Михайло Сорока -політв'язень, керівник підпільної "ОУН-Північ" у Воркуті

20 – 1768. Гайдамаки здобули Умань

21 – 1897. Народився Юрій Кондратюк – піонер космонавтики

22 – 1929. Помер на еміграції у Празі Євген Чикаленко – український громадський діяч і фундатор української преси

24 – 1941. Масові розстріли українців Галичини та Волині в тюрмах НКВД

23 – 1917. Першим Універсалом Центральної Ради проголошено автономію України

27 – 1964. Відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку у Вашингтоні

28 – 1996. Верховна Рада ухвалила Конституцію України. День Конституції України

29 – 1849. Народилася письменниця Олена Пчілка

30 – 1941. У Львові проголошено Акт відновлення державності України

ВІД РЕДАКЦІЇ

У газеті "Нація і держава" (ч.19 за 26 травня) було допущено прикру помилку: до статті "Пам'яті Володимира Машталера" вміщено світлину іншої людини.

Просимо пробачення в усіх, кому завдали прикрощів...

Редакція "НіД"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 4 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9